

Η εορτή των Αγίων Αποστόλων Πέτρου και Παύλου στο Πατριαρχείο Ιεροσολύμων

[Πατριαρχεία](#) / [Πατριαρχείο Ιεροσολύμων](#)

Η μνήμη των αγίων ενδόξων και πρωτοκορυφαίων αποστόλων Πέτρου και Παύλου εορτάσθηκε στον προς τιμήν αυτών ιερό Ναό στο Καπερναούμ.

Κατά την εορτή αυτήν, που πραγματοποιείται στις 12 Ιουλίου, η Εκκλησία τιμά τον απόστολο Πέτρο ο οποίος ομολόγησε τον Χριστό και άκουσε από Αυτόν «Συ ει Πέτρος και επί ταύτην την πέτραν οικοδομήσω μου την Εκκλησίαν», και τον απόστολο Παύλο, ο οποίος κλήθηκε από τον Κύριο καθ' οδόν προς την Δαμασκό και κήρυξε για Αυτόν «υπέρ τους άλλους».

Της θείας Λειτουργίας προεξήρξε ο Πατριάρχης Ιεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος στον

ρηθέντα Ναό, συλλειτουργούντων Αυτώ του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτη Ναζαρέτ κ. Κυριακού και του Σεβασμιωτάτου Αρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Αριστάρχου, Αγιοταφικών Ιερομονάχων ως του Αρχιμανδρίτου π. Παρθενίου, Αραβοφώνων Ιερέων της Ιεράς Μητροπόλεως Ναζαρέτ και Ιερέων της Ρωσικής Εκκλησίας της Διασποράς, του Αρχιδιακόνου π. Μάρκου και του Ιεροδιακόνου π. Ευλογίου ψάλλοντος του κ. Βασιλείου Γκοτσοπούλου και βοηθούντος του Αρχιεπισκόπου Μαδάβων κ. Αριστοβούλου μετά χορωδίας και προσευχομένου εκκλησιάσματος εξ Ελληνοφώνων, Ρωσοφώνων και Αραβοφώνων.

Παρακάτω ο θείος λόγος του Μακαριωτάτου:

«Ἐορτή χαρμόσυνος, ἐπέλαμψε τοῖς πέρασι σήμερον, ἡ πάνσεπτος μνήμη τῶν σοφωτάτων Ἀποστόλων, καί κορυφαίων Πέτρου καί Παύλου· διό καί Ρώμη συγχαίρει χορεύουσα. Ἐν ᾧδαῖς καί ὕμνοις ἐορτάσωμεν καί ἡμεῖς ἀδελφοί, τήν πανσεβάσμιον ταύτην ἡμέραν, βοῶντες πρός αὐτούς· Χαῖρε, Πέτρε Ἀπόστολε, καί γνήσιε φίλε, τοῦ σοῦ διδασκάλου Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν. Χαῖρε Παῦλε παμφίλτατε, καί κήρυξ τῆς πίστεως, καί διδάσκαλε τῆς οἰκουμένης, ὡς ἔχον παρρησίαν, ζευγος ἀγιόλεκτον, Χριστόν τόν Θεόν ἡμῶν ἱκετεύσατε, σωθῆναι τάς ψυχάς ἡμῶν», ἀναφωνεῖ ὁ ὕμνωδός τῆς Ἐκκλησίας.

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς προσκυνηταί,

Οἱ τῆς ἄνω Ἱερουσαλήμ πολῖται, ἡ πέτρα τῆς πίστεως, Πέτρος ὁ πρωτοκορυφαῖος καί ὁ ρήτωρ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ Παῦλος ὁ θεῖος, συνήγαγον πάντας ἡμᾶς σήμερον ἐν τῷ ἐπωνύμῳ αὐτῶν Ναῷ ἐν τῷ ἱερῷ τούτῳ προσκυνήματι τῆς ἀγιογραφικῆς κώμης Καπερναούμ, ἵνα ἐορτάσωμεν τήν σεβάσμιον αὐτῶν μνήμην.

Οὗτοι δοχεῖα γενόμενοι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐκήρυξαν τό σωτηριῶδες Εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ εἰς τά πέρατα τῆς οἰκουμένης, διακριθέντες οὕτω μεταξύ τῶν ὁμοφρόνων αὐτῶν ἁγίων Ἀποστόλων τῶν ἐπὶ τοῦ Κυρίου κληθέντων. Καί ἡ μέν ὁμολογία τοῦ Πέτρου: «σύ εἶ ὁ Χριστός, ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος» (Ματθ. 16, 18) εἶναι ἐκείνη, ἡ ὁποία προεκάλεσε τόν Ἰησοῦν, ἵνα ἀποκριθῇ αὐτῷ λέγων: «κἀγώ δέ σοι λέγω ὅτι σύ εἶ Πέτρος, καί ἐπὶ ταύτῃ τῇ πέτρᾳ οἰκοδομήσω μου τήν ἐκκλησίαν, καί πύλαι ᾗδου οὐ κατισχύσουσιν αὐτῆς», (Ματθ. 16,18).

Τό δέ κήρυγμα τοῦ Παύλου μετά τό βάπτισμα αὐτοῦ κατά τήν εἰς Δαμασκόν μετάβασιν του περί τοῦ ὅτι οὗτός ἐστιν ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ (Πρβλ. Πράξ. 9, 19-20)

ἦτο ἀποτέλεσμα τοῦ λόγου τοῦ Κυρίου πρὸς τὸν μαθητὴν Ἀνανίαν «Πορεύου, ὅτι σκεῦος ἐκλογῆς μοί ἐστιν οὗτος τοῦ βαστάσαι τὸ ὄνομά μου ἐνώπιον τῶν ἐθνῶν καὶ βασιλέων υἱῶν Ἰσραὴλ», (Πράξ. 9,15).

Τόσον ἡ ὁμολογία τοῦ μακαρίου Πέτρου ὅσον καὶ τὸ κήρυγμα τοῦ θείου Παύλου ὅτι « Ὁ Χριστὸς εἶναι ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος», (Ματθ. 16,16), ἐνέχει ἰδιαιτέραν σημασίαν, διότι ὁ Ἰησοῦς δέν ἀναγνωρίζεται ἀπλῶς ὡς Μεσσίας, ἀλλὰ κυρίως καὶ πρωτίστως ὡς τέλειος Θεός «ὁ ἐξ αὐτῆς τῆς οὐσίας τοῦ Πατρὸς γεννηθείς», λέγει ὁ Θεοφύλακτος. « Γνήσιον αὐτόν ὠμολόγησε Θεόν» , διδάσκει ὁ Ἱερὸς Χρυσόστομος. « Φύσει καὶ κυρίως Υἱὸν τοῦ Θεοῦ τοῦτον ἐννόησεν», σχολιάζει ὁ Ζιγαβηνός.

Οἱ κορυφαῖοι οὗτοι μαθηταὶ τοῦ Χριστοῦ Πέτρος καὶ Παῦλος διὰ τῆς χάριτος καὶ δυνάμεως τοῦ ἁγίου Πνεύματος, τῶν λογικῶν τούτέστι δικτύων, ἐσαγήνευσαν τὰ ἔθνη πρὸς ἐπίγνωσιν τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ, ἀκούοντες εἰς τὸ παράγγελμα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ: «πορευθέντες οὖν μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη, βαπτίζοντες αὐτούς εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, διδάσκοντες αὐτοὺς τηρεῖν πάντα ὅσα ἐνετειλάμην ὑμῖν», (Ματθ. 28,19).

Ἡ τῶν ἁγίων Ἀποστόλων δωδεκάς γενικώτερον καὶ ἡ дуὰς τῶν μακαρίων ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου εἰδικώτερον ἀνεδείχθησαν οἱ θεμελιωταὶ τῶν ἀνά τὴν Οἰκουμένην ἰδρυθεισῶν ἐκκλησιῶν, ὡς ἐπιμαρτυρεῖ ὁ θεῖος Παῦλος λέγων: «ἐμοὶ τῷ ἐλαχιστοτέρῳ πάντων τῶν ἁγίων ἐδόθη ἡ χάρις αὕτη, ἐν τοῖς ἔθνεσιν εὐαγγελίσασθαι τὸν ἀνεξιχνίαστον πλοῦτον τοῦ Χριστοῦ καὶ φωτίσαι πάντας τίς ἡ οἰκονομία τοῦ μυστηρίου τοῦ ἀποκεκρυμμένου ἀπὸ τῶν αἰώνων ἐν τῷ Θεῷ, τῷ τὰ πάντα κτίσαντι διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ», (Ἐφ. 3, 8-9).

Τὸν «ἀνεξιχνίαστον τοῦτον πλοῦτον τοῦ Χριστοῦ» (Ἐφ. 3,8), τὸν ὁποῖον ἐγνώρισε ὁ μακάριος Πέτρος γενόμενος αὐτόπτης καὶ αὐτήκοος κατὰ τὴν Μεταμόρφωσιν τοῦ Χριστοῦ ἐν τῷ ὄρει τῷ ἁγίῳ (Β' Πέτρου 1,18), εὐαγγελίζεται εἰς πάντας λέγων: «Οὐ γάρ σεσοφισμένοις μύθοις ἐξακολουθήσαντες ἐγνώρισαμεν ὑμῖν τὴν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ δύναμιν καὶ παρουσίαν, ἀλλ' ἐπόπται γεννηθέντες τῆς ἐκείνου μεγαλειότητος.... καὶ ταύτην τὴν φωνὴν ἡμεῖς ἠκούσαμεν ἐξ οὐρανοῦ ἐνεχθεῖσαν, σὺν Αὐτῷ ὄντες ἐν τῷ ὄρει τῷ ἁγίῳ».

Ἀξιοσημείωτον ὅτι ὁ μὲν Πέτρος, καταλιπὼν τὴν ἀλιεῖαν, οὐρανόθεν ἐδέχθη παρὰ τοῦ Θεοῦ Πατρὸς τὴν θείαν ἀποκάλυψιν τῆς τοῦ Θεοῦ Λόγου σαρκώσεως.

Ὁ δὲ Παῦλος, ἄρπαγείς εἰς τὸν Παράδεισον, ἤκουσεν ἄρρητα ῥήματα, ἃ οὐκ ἐξόν ἀνθρώπῳ λαλῆσαι» (Β' Κορ. 12, 4). Τῶν ἀρρήτων τούτων τῆς Θεολογίας θείων μυστηρίων τῶν ὑπὲρ νοῦν καὶ διάνοιαν μυηθέντων, τούτέστιν πεῖραν λαβόντων οἱ

παμμακάριστοι Πέτρος καί Παῦλος ἀφ' ἑνός μέν ἔσπειραν τήν Οἰκουμένην τόν σπόρον τοῦ μυστηρίου τῆς εὐσεβείας, ἀφ' ἑτέρου δέ ἐφώτισαν τό πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας.

Ἰδού λοιπόν διά τί τό ἀγιόλεκτον τοῦτο ζεῦγος τῶν Ἀποστόλων καλοῦνται στῦλοι καί βάσεις τῆς Ἐκκλησίας, κήρυκες τῆς πίστεως καί διδάσκαλοι τῆς Οἰκουμένης. «Εἰς πᾶσαν τήν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος αὐτῶν καί εἰς τά πέρατα τῆς Οἰκουμένης τά ρήματα αὐτῶν», (Ψαλμ. 18, 5), ἀναφωνεῖ ὁ ψαλμωδός. Ἰδού καί πάλιν διά τί τό ἀγιόλεκτον τοῦτο ζεῦγος ἀποτελεῖ τό καύχημα τῆς Ἐκκλησίας.

Σημειωτέον μέν ὅτι ἡ μέν Ἐκκλησία καυχᾶται διά τούς στύλους καί τάς βάσεις αὐτῆς, δηλονότι τόν Πέτρον καί τόν Παῦλον, οἱ δέ Πέτρος καί δὴ ὁ Παῦλος καυχῶνται ἐν τῷ σταυρῷ τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ: «ἐμοί δέ μή γένοιτο καυχᾶσθαι, εἰ μή ἐν τῷ σταυρῷ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, δι' οὗ ἐμοί ὁ κόσμος ἐσταύρωται καὶ ἐγὼ τῷ κόσμῳ», κηρύττει ὁ σοφός Παῦλος. Κατά δέ τόν ἅγιον Ἰωάννην τόν Δαμασκηνόν «τό ὄπλον τοῦ σταυροῦ γέγονε τῶν πιστῶν σωτηρία καί Παύλου τό καύχημα», διό καί ὑμνολογικῶς λέγει: «διά τοῦ σταυροῦ σου Χριστέ μία ποίμνη γέγονεν, ἀγγέλων καί ἀνθρώπων καί μία Ἐκκλησία, οὐρανός καί ἡ γῆ ἀγάλλεται, Κύριε δόξα σοι».

Ὅντως, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ἡ μία τοῦ Θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία ἡ οὐράνιος καί ἐπίγειος ἀγάλλεται, διό καί ἡμεῖς μετὰ τοῦ ὑμνωδοῦ βοῶμεν καί λέγομεν: [Χαίρετε Πέτρε καί Παῦλε, δογμάτων τῶν θείων θεμέλιοι ἀρραγεῖς, φίλοι τοῦ Χριστοῦ, σκεύη τίμια, οἵτινες τό μέγα καί παράδοξον μυστήριον τοῦ τόκου τῆς Θεομήτορος Παρθένου Μαρίας ἐδιδάξατε, Χριστόν τόν Θεόν ἡμῶν ἱκετεύσατε σῶσαι καί φωτίσαι τās ψυχάς ἡμῶν], Ἀμήν. Ἔτη πολλά».

Μετά την θεία λειτουργία ακολούθησε κέρασμα και ακολούθως τράπεζα υπαιθρία μετ' ιχθύων της Τιβεριάδος υπό του ανακαινίσαντος και αγιογραφήσαντος την Μονή και τον Ναό φιλέργου επιστάτου μοναχού Ειρηνάρχου.

